

Arrest

nr. 156 642 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde bij aankomst in België een minderjarige Afghaan te zijn van Tadzjiekse origine. U zou uw hele leven in Karte Bukhti, in de stad Mazar-i-Sharif (provincie Balkh, Afghanistan) gewoond hebben. Na de dood van uw vader woonde u er met uw moeder, stiefvader A.S., uw broer en één zus.

U verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: u verliet Afghanistan omstreeks april 2011 omwille van problemen met uw stiefvader, die tevens invloedrijke contacten binnen de Afghaanse autoriteiten zou hebben. U had immers tegen zijn wil in een relatie aangeknoopt met zijn inwonende nicht H., en zou met haar weggevlucht zijn naar uw zus en schoonbroer in het dorp Zaidabad (district

Mohamad Agha, provincie Logar). Nadat uw stiefvader H. liet arresteren door de politie en haar vervolgens vermoordde, ontvluchtte u het land. U vroeg in België om deze reden asiel aan op 28 april 2011. Op basis van medische tests besliste de dienst Voogdij op 16 september 2011 dat u als meerderjarige aanzien moest worden. Op 22 april 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS in haar arrest van 19 september 2013 bevestigde.

U bleef daarop in België en diende op 23 mei 2014 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag bouwde u voort op de redenen uit uw eerste aanvraag. In een poging de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen legde u een nieuw document neer, meer bepaald een intern document (origineel) vanwege het Corporation Center for Afghanistan (CCA), een mensenrechtenorganisatie in Afghanistan die zich bekommert om het lot van kwetsbare groepen zoals mishandelde vrouwen (d.d. 05/06/1389 of 27/08/2010 GK). Daarnaast vreesde u bij terugkeer naar Afghanistan de taliban omwille van uw tijdelijke verblijf hier in België in een kerk. Ter staving hiervan legde u een dreigbrief (kopie) van de taliban neer die in de kerk in België circuleerde. Op het gehoor zelf legde u ook nog een DVD neer met beelden van uw deelname aan protesten in België en uw verblijf hier in de kerk. Het CGVS nam op 6 juni 2014 uw tweede asielaanvraag in overweging. Op 28 juli 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België één keer om met een vriend Duitsland te bezoeken, maar u werd opgepakt aan de grens.

Op 14 oktober 2014 diende u een derde asielaanvraag in België in. U herhaalde dat uw problemen met de overheid en de taliban nog steeds actueel waren en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan gearresteerd of vermoord zou worden. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag. Op 30 oktober 2014 besloot het CGVS ook uw derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U diende tot slot uw vierde en huidige asielaanvraag in op 21 april 2015 en baseert deze op verschillende elementen. Zo herhaalt u enerzijds de asielmotieven die u reeds bij uw vorige aanvragen had vermeld, nl. de problemen die voortvloeiden uit uw relatie met H., alsook de problemen die u in Afghanistan zou krijgen omwille van uw verblijf in de kerk en deelname aan protestmarsen hier in België. Anderzijds haalt u ook aan omwille van uw langdurig verblijf in België te vrezen niet meer te zullen aarden in de Afghaanse samenleving. U verwijst verder ook naar de algemene situatie in Afghanistan die er naar eigen zeggen op achteruit is gegaan.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende originele bewijsstukken neer: een brief opgesteld door uw advocaat op 14 april 2015, foto's en beelden (USB-stick) van uw deelnames aan protestmarsen en beelden (USB-stick) aangaande de moord op de Afghaanse vrouw F.. Met dit laatste wilt u aantonen dat u niet op bescherming van de Afghaanse overheid kunt rekenen indien u ervan beschuldigd zou worden een ongelovige te zijn.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Wat vooreerst de problemen betreft die u in Afghanistan beweert te kennen met de overheid en de taliban omwille van uw verboden relatie met H. is het vreemd dat u dit element wel aanhaalt bij de DVZ, maar dat u tijdens uw gehoor op het CGVS vergeet dit te vermelden wanneer er wordt gevraagd naar de redenen waarom u niet meer naar Afghanistan terug kunt keren (vragenlijst DVZ d.d. 27/04/2015, vraag 15 en 18 en gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw verklaring hiervoor, nl. dat dit geen nieuw element is en dat u het daarom niet vermeldde, is niet afdoende aangezien u in uw antwoord op deze vraag wel herhaalde dat u omwille van uw verblijf in de kerk niet naar Afghanistan terug kunt – een element dat ook bij uw vorige aanvragen aan bod kwam (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Hoe dan ook, in verband met bovenvermeld asielmotief dient te worden verwezen naar de beoordeling van uw vorige asielaanvragen waarin werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan deze vermeende problemen (zie beslissing CGVS d.d. 22/04/2013, 28/07/2014 en 31/10/2014). Deze beoordeling werd ook gevolgd door de RvV in het arrest d.d. 19 september 2013. Aangezien u verder geen nieuwe elementen aanhaalt die hiermee verband houden (gehoorverslag CGVS, p. 6), blijft deze beoordeling overeind.

Wat betreft uw verklaring vervolging te vrezen in Afghanistan omdat u in België in een kerk verbleef n.a.v. uw deelname aan verschillende protestmarsen (gehoorverslag CGVS, p. 6), dient vooreerst te worden bemerkt dat dit louter een veronderstelling is van uwentwege. Gevraagd of er concrete indicaties zijn dat u omwille hiervan wordt geviséerd, antwoordt u negatief. Dat er geen indicaties zijn, komt naar eigen zeggen door het feit dat u met niemand in Afghanistan nog contact hebt (gehoorverslag

CGVS, p. 7). Gevraagd hoe u dan kunt weten dat deze beelden "iedereen" hebben bereikt in Afghanistan, meent u dat ze via Facebook en YouTube werden verspreid (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 7). Opmerkelijk is echter dat u ten tijde van uw tweede asielaanvraag wel nog contact had met uw schoonbroer in Logar (hij stuurde u bijkomende documenten op), maar dat u hem destijds nooit hebt gevraagd naar de mate waarin deze beelden van u en de andere Afghanen verspreid zijn in uw geboorteland (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Uw verklaring hiervoor dat u er toen niet had aan gedacht om zoiets te vragen is opmerkelijk, aangezien u reeds bij deze 2de asielaanvraag dezelfde vrees inriep. Dat u er werkelijk niet aan zou hebben gedacht om hiernaar te vragen, doet dan ook ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Verder hebt u ook helemaal geen weet van teruggekeerde Afghanen die problemen hebben gekregen omwille van hun verblijf in de kerk (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Wat er ook van zij, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie rapport toegevoegd aan uw administratief dossier).

De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u een afvallige bent (gehoorverslag CGVS, p. 7-8), dient te worden bemerkt dat – uit de informatie waarover het CGVS beschikt – blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (gehoorverslag CGVS, p. 7), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

De USB-stick en de foto's met daarop beelden als bewijs van uw verblijf in een kerk in België en uw deelname aan protestmarsen heeft bijgevolg geen invloed op uw asielaanvraag. Ze bevestigen immers enkel uw verklaringen in dit verband, hetgeen hier niet in twijfel getrokken wordt. Wat betreft uw verwijzing naar het incident waarbij een Afghaanse vrouw werd gedood nadat zij ervan werd beschuldigd de Koran te hebben verbrand (gehoorverslag CGVS, p. 5), dient te worden bemerkt dat dit incident niet te vergelijken valt met uw individuele situatie. Zoals reeds eerder vermeld is er immers enerzijds geen enkele indicatie dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verblijf in de kerk, noch dat men u ervan zou verdenken een bekeerling te zijn (zie supra). Wat betreft de verwijzing van uw advocaat naar de moord op F. als bewijs dat in Afghanistan het gewoonterecht overheerst, dient volledigheidshalve te worden bemerkt dat zijn opmerking hierover – nl. dat u bij terugkeer hetzelfde lot als deze vrouw te wachten zal staan omdat u de mensen er niet van zult kunnen overtuigen dat u niet bekeerd bent – een blote bewering is die – zoals hierboven reeds werd vermeld – nergens op is gestoeld (gehoorverslag CGVS, p. 11-12).

Het CGVS wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en de asielzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd.

Daarnaast meent u dat tijdens de vier jaar dat u in België hebt verbleven zodanig geïntegreerd bent en dat uw mentaliteit zodanig gewijzigd is, dat u niet meer zult kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6).

Vooreerst dient in dit verband te worden bemerkt dat u dit element zelf niet aanhaalde wanneer er bij de DVZ werd gevraagd naar de redenen waarom u uw huidige asielaanvraag indiende. U sprak toen enkel over de problemen die de oorspronkelijke aanleiding waren voor uw vertrek uit Afghanistan, over uw verblijf in de kerk en over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (vragenlijst DVZ d.d. 27/04/2015, vraag 1-21). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verwijst u enerzijds naar de brief van uw advocaat die u toen had neergelegd en waarin wel naar dit probleem wordt verwezen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit antwoord is echter niet afdoende. Er kan immers worden verondersteld dat u – indien u werkelijk vreest problemen te krijgen omwille van uw verblijf in de kerk bij een terugkeer naar Afghanistan – dit probleem zelf zou vermelden. Ook uw verklaring niet genoeg tijd te hebben gekregen om dit aan te halen tijdens uw gehoor bij de DVZ is niet aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Uit het verslag blijkt immers dat u wel degelijk uitgebreid hebt kunnen spreken over de redenen waarom u een nieuwe aanvraag indiende en dat er bovendien op het einde nog eens uitdrukkelijk werd gevraagd of er nog bijkomende elementen waren die u wou aanbrengen met betrekking tot uw meervoudige aanvraag. U antwoordde hierop negatief (zie vragenlijst DVZ d.d. 27/04/2015, vraag 19). Bovendien bevestigde u zelf bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat u bij

het indienen van uw 4de aanvraag kort alle redenen had kunnen aanhalen waarop u deze wou baseren (gehoorverslag CGVS, p. 2). Dat dit element wel door uw advocaat werd ingeroepen, maar niet door u persoonlijk, doet dan ook ernstige vragen rijzen naar de ernst van uw vermeende vrees.

Gevraagd om uw gewijzigde mentaliteit te verduidelijken verwees u naar het feit dat u iemand die lange tijd in het buitenland verbleef niet meer beschouwd als een afvallige, dat u zich niet meer schuldig voelt als u geen vijf keren per dag bidt, dat u niet meer achter gedwongen huwelijken staat en bang bent dat u uw mening hierover niet zult kunnen uitspreken en dat u het verkeerd vindt dat u vroeger uw ouders zonder enige inspraak moest gehoorzamen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of er nog andere elementen zijn op basis waarvan u meent niet meer dezelfde persoon te zijn als vroeger, verklaart u enkel nog dat u anders zult behandeld worden in Afghanistan, omdat de mensen aan uw uiterlijk en gedrag zullen merken dat u uit het buitenland komt (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11).

Het bestaan van bovenvermelde beperkingen en uw vrees dat er op u zou worden neergekeken volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. De door u aangehaalde beperkingen en regels zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. U bent trouwens nog steeds moslim (gehoorverslag CGVS, p. 7). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de vreemdelingenwet uitmaken.

Wat tot slot uw bewering betreft niet meer naar Afghanistan terug te kunnen, omdat u in België goed geïntegreerd bent (gehoorverslag CGVS, p. 5), dienen ook enkele kanttekeningen te worden gemaakt. Gevraagd naar wat u doet in uw vrije tijd, verklaart u niet veel meer te ondernemen dan af en toe Afghanen op te zoeken in de kerk, te sporten of met Afgaanse vrienden te gaan wandelen of uit te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wat bovendien uw verklaring betreft geregeld uit te gaan en alcohol te consumeren, is het opmerkelijk dat u wel beweert feestjes en discotheken te bezoeken, maar dat u geen enkel naam kunt geven van plaatsen of evenementen waar u bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Het enige voorbeeld dat u kunt aanhalen, is het concert van een Afgaanse zanger (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Wat er ook van zij, voor de beoordeling van een risico op vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade is uw integratie in België niet relevant. Indien u dit element wilt opwerpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dient u de daartoe geëigende procedures voorzien in de vreemdelingenwet aan te wenden.

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

Wat tot slot de opmerking van uw advocaat betreft dat IS oprukt in Afghanistan en er actief rekruteert waardoor u – gezien uw jonge leeftijd – het slachtoffer kunt worden van gedwongen rekrutering, dient vooreerst opnieuw te worden bemerkt dat deze elementen enkel door uw advocaat werden aangehaald en niet door uzelf (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Er is dan ook geen enkele indicatie dat u omwille hiervan persoonlijke vervolging vreest in uw thuisland.

Daarnaast wordt in de COI Focus 'Islamitische Staat in Afghanistan' d.d. 21/05/2015 benadrukt dat de groepering IS voorlopig niet is doorgebroken in Afghanistan en dat de operationele capaciteiten van IS in Afghanistan sterk betwijfeld worden (zie rapport CEDOCA toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien is het zo dat in de UNHCR Guidelines d.d. 6/08/2013 uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Daar u dit element zelf niet aanhaalde en daar IS de controle niet heeft over uw regio van herkomst, hebt u ook geenszins aangetoond dat er voor u persoonlijk een dergelijk risico dreigt.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Dat u hebt deelgenomen aan de protestmarsen en dat u in de kerk hebt verbleven, wordt immers niet in vraag gesteld. Ook uw verwijzingen naar de moord op F. en de brief van uw advocaat werden hierboven al besproken (zie supra).

Met betrekking tot uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is het zo dat – naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel – een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR omschrijft de provincie Balkh als een ‘relatief veilige provincie’. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Voorts werd er occasioneel melding gemaakt van gewelddadige acties op de weg van en naar Mazar-e Sharif, waarbij

overheidsfunctionarissen, Afghaanse militairen en politici gevisieerd werden. Hierbij viel een gering aantal burgerslachtoffers te betreuen. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Hoewel er zich in deze districten met enige regelmaat incidenten voordoen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Balkh zeer laag is. Ook het risico voor burgers in de provincie om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat hij als minderjarige naar België kwam, dat hij dankzij de westerse opvoeding die hij in België kreeg, koos voor andere normen en waarden en dat hij niet meer praktiserend moslim is. Zijn opvattingen/eigenschappen zijn volgens hem een doorn in het oog van de lokale bevolking. Hij stelt ook te hebben deelgenomen aan "*de actie van Afghanen in de kerk*". Bij terugkeer zal hij als een afvallige gezien worden en zal hij elke moment het risico lopen om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en de taliban te worden vervolgd. Hij verwijst naar twee pagina's "*van de nieuwe Guidelines van UNHCR*". Hij stelt dat zijn gedrag niet in overeenstemming is met het islamitisch recht.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt te hebben deelgenomen aan "*de actie van Afghanen in de kerk*". De beelden van deze actie zijn volgens hem ruim verspreid "*via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen*" en in Afghanistan "*hebben ze deze beelden gezien via de Afghaanse TV en ook via de satelliet TV kanalen*". Hij stelt dat hij als een afvallige gezien zal worden en het risico zal lopen om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en de taliban te worden vervolgd.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat in Afghanistan het Sharia-strafrecht aanwezig is in een gecodificeerde vorm, terwijl uit rapporten blijkt dat er toepassing wordt gemaakt van het Islamitische

recht of het gewoonterecht. Hij blijft volgens hem juridisch onzeker in welke mate het Sharia-strafrecht van toepassing is. Hij verwijst naar enkele pagina's uit een boek en meent dat hij volgens het gewoonterecht kan vervolgd worden. Dienaangaande verwijst hij tevens naar een arrest van de Raad van 22 december 2014. Het gewoonterecht staat volgens hem dicht bij de bevolking en daarom doen Afghanen eerst een beroep op het gewoonterecht; pas wanneer het gewoonterecht geen oplossing biedt, doen Afghanen een beroep op het straf- en het Islamitische recht. Hij meent dat de code van Pashtounwali op hem zal worden toegepast.

Tevens meent hij dat hij net zoals F. geen kans zal krijgen om uitleg te geven dat hij niet is bekeerd. Hij vindt het niet terecht dat verweerder stelt dat zijn situatie niet te vergelijken valt met zijn individuele situatie. De dood van F. is volgens hem een doorslaggevend bewijs van de toepassing van *“het Barbaarse gewoonterecht in Afghanistan”*.

Verzoeker vraagt hem het voordeel van de twijfel te verlenen. *“Hij woont heel lang in een uitzichtloze situatie in België EN hij kan zich niet goed concentreren.”*

Voorts voert verzoeker aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de voorbeelden van zijn mentaliteitswijziging die hij heeft gegeven tijdens zijn gehoor. Hij stelt dat hij niet meer in een land wil wonen waar *“een vader voorrang geeft aan de gastvrijheid dan het onderwijs van zijn kind”*. Hij wil niet meer zwijgen over de wanpraktijken in de Afghaanse traditie. Hij ziet deze verwestering als een deel van zijn persoonlijkheid en als zijn politieke overtuiging.

Verweerder liet volgens hem na *“om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van mijn cliënt niet in gevaar is omwille van de gewoonterecht bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoeker als minderjarige naar België kwam EN volledig verwesterd is.”*

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt als volgt: *“Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven door alle relevante elementen waarover hij beschikte voor te leggen EN er een bevredigende verklaringen te geven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. Verzoekers verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. Verweerder heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te gunnen. Zij heeft de vijfde asielaanvraag van verzoeker zeer oppervlakkig onderzocht.”*

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van *“artikel 3. juncto schending van artikel 48/4, § 2, b en van de vreemdelingenwet”*.

Volgens verzoeker hield verweerder geen rekening met zijn verwestering. Hij stelt als minderjarige naar België te zijn gekomen en volledig te zijn verwesterd door de opvoeding die hij in België kreeg. Hij meent dat het rapport *“Treatment of returnees”* op het van toepassing is en dat hij bij terugkeer in een situatie van isolement zal terechtkomen en zal gemarginaliseerd worden door zijn Afghaanse landgenoten. Verzoeker verwijst naar paragraaf 39 van het Elgafaji-arrest over de *“sliding scale”* en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door bovenvermelde redenen en door zijn deelname aan de actie van Afghanen in een kerk te Brussel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag besliste de Raad in het arrest nummer 110 187 van 19 september 2013, dat kracht van gewijsde heeft, tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. In het kader van verzoekers tweede asielrelaas besliste de commissaris-generaal in zijn beslissing van 28 juli 2014 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de nieuw aangebrachte elementen in het kader van deze asielaanvraag de beoordeling van de Raad in het arrest nummer 110 187 van 19 september 2013 niet in een ander daglicht konden stellen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing van de commissaris-generaal, zodat deze beslissing definitief is geworden. In het kader van verzoekers derde asielaanvraag besliste de commissaris-generaal in zijn beslissing van 29 oktober 2014 tot weigering van inoverwegingname omdat verzoeker geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Opnieuw tekende verzoeker geen beroep aan tegen deze beslissing van de commissaris-generaal, zodat ook deze beslissing definitief is geworden.

In het kader van onderhavige, vierde asielaanvraag besliste de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat (i) verzoeker zijn verboden relatie met H. wel aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), maar dit element vergeet te vermelden tijdens zijn gehoor op het CGVS wanneer hem wordt gevraagd waarom hij niet meer naar Afghanistan zou kunnen terugkeren, (ii) in het kader van zijn vorige asielaanvragen reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde problemen omwille van zijn verboden relatie met H. en hij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanhaalt die hiermee verband houden, (iii) hij betreffende zijn verblijf in een kerk in België naar aanleiding van zijn deelname aan protestmarsen niet aannemelijk maakt dat iemand in Afghanistan op de hoogte is van dit verblijf en deze deelname en hij bovendien geen weet heeft van terugkerende Afghanen die problemen kregen omwille van hun verblijf in een kerk, (iv) nergens uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt, (v) het voor verzoeker volstaat om te bevestigen dat hij nog steeds moslim is om aan vervolging te ontkomen, (vi) de USB-stick en de foto's als bewijs van zijn verblijf in een kerk in België en zijn deelname aan protestmarsen op zich het voorgaande niet wijzigen, (vii) de situatie van F. niet te vergelijken valt met verzoekers individuele situatie en de bewering van zijn advocaat dat dit een bewijs vormt dat het gewoonterecht overheerst in Afghanistan, een blote bewering is, (viii) het feit dat het element van zijn integratie in België en zijn mentaliteitswijziging werd ingeroepen door zijn advocaat, terwijl verzoeker dit element zelf niet aanhaalde op de DVZ, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees, (ix) de door verzoeker aangehaalde beperkingen en regels gebaseerd zijn op het islamitisch recht en de normen en waarden in Afghanistan en het opleggen

van beperkingen aan de vrijheid van meningsuiting en het recht op eerbiediging van het privéleven behoort tot de soevereinde bevoegdheid van de nationale staten, zodat deze beperkingen en regels op zich niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade te weerhouden, (x) hij zijn beweerde integratie in België slechts op stereotiepe en vage wijze kan toelichten en deze integratie bovendien niet relevant is in het kader van de beoordeling van zijn asielaanvraag aangezien hij zich hiertoe dient te richten tot de geëigende procedure, (xi) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat IS voorlopig niet is doorgebroken in Afghanistan en hun operationele capaciteiten sterk betwijfeld worden, alsook dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij een risico loopt op gedwongen rekrutering, en (xii) de neergelegde documenten het voorgaande niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker stelt dat hij als minderjarige naar België kwam, dient erop gewezen dat de dienst Voogdij in zijn beslissing van 15 september 2011 besloot dat verzoeker als meerderjarige dient te worden beschouwd. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift tegen de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van zijn vierde asielaanvraag anno 2015 nog steeds beweert dat hij als minderjarige naar België kwam, terwijl in 2011 reeds kwam vast te staan dat verzoeker geenszins als minderjarige kan/kon worden beschouwd, wijst erop dat verzoeker vier jaar later nog steeds intentioneel de Belgische asielinstanties tracht te misleiden, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Uit een lezing van onderhavig verzoekschrift blijkt bovendien dat hij zijn verwestering en mentaliteitswijziging koppelt aan de opvoeding die hij in België heeft gehad als minderjarige (*"Verweester heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoeker als minderjarige naar België kwam EN volledig verwesterd is"*). Dat hij geen praktiserend moslim zou zijn, is een loutere *post factum*-verklaring, die geenszins afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen. Gelet op het voorgaande kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan zijn beweerde verwestering, integratie in België of mentaliteitswijziging. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal dienaangaande, hetgeen de correcte en pertinente motieven in de bestreden beslissing geenszins kan weerleggen.

Ook wat betreft zijn verblijf in een kerk in België en zijn deelname aan acties van Afghanen, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een concreet element aan te halen waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal één van zijn verklaringen over het hoofd zou hebben gezien of dat hij een verkeerde conclusie heeft getrokken. Verzoeker stelt immers enkel dat hij wél als een afvallige zal gezien worden en dat de beelden van de actie verspreid werden in Afghanistan via de televisie. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat men in Afghanistan via Facebook en Youtube op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk en zijn deelname aan acties (gehoorverslag CGVS 9 juni 2015, p. 5 en 7). Daarenboven toont verzoeker geenszins aan dat hij persoonlijk zou herkend zijn, laat staan vervolgd zou worden omwille van zijn verblijf in een kerk en zijn deelname aan acties van Afghanen in België.

Waar verzoeker stelt dat het gewoonterecht, meer bepaald de code van Pashtounwali, op hem zal worden toegepast, dient erop gewezen dat uit de pertinente motivering in de bestreden beslissing, alsook uit de beoordelingen in het kader van zijn vorige asielaanvragen blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen ingeval van terugkeer naar Afghanistan, zodat geenszins kan worden ingezien waarom de code van Pashtounwali of enig ander gewoonterecht, Shariarecht of islamitisch recht op hem zou worden toegepast. De verwijzing naar het geval van F. is niet dienstig omdat (i) verzoeker niet aantoonde dat enig gewoonterecht op hem zou moeten worden toegepast en (ii) de situatie van F. geenszins vergelijkbaar is met deze van verzoeker. Waar verzoeker stelt *"verweester stelt ten onrechte dat de dood van F. niet te vergelijken valt met de individuele situatie van verzoeker. Verweester heeft over het hoofd gezien dat de dood van F. een doorslaggevend bewijs is van de toepassing van het Barbaarse gewoonterecht in Afghanistan"*, komt hij opnieuw niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen, zoals hierboven reeds meermaals gesteld, geen dienstig verweer is.

Waar verzoeker stelt dat hij zich niet goed kan concentreren omwille van zijn uitzichtloze situatie in België, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn situatie, temeer daar hoger reeds kwam vast te staan dat verzoeker zelfs na ruim vier jaar verblijf in België nog steeds de Belgische asielinstanties intentioneel tracht te misleiden. Bovendien brengt verzoeker geen enkel medisch of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij concentratieproblemen heeft.

Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn beweerde concentratieproblemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker verder verwijst naar een rapport met betrekking tot terugkeerders naar Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie daartoe niet voldoende is.

Gezien hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geheel niet slaagt de motieven in de bestreden beslissing ook maar enigszins te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR omschrijft de provincie Balkh als een 'relatief veilige provincie'. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. De stad is relatief geïsoleerd geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Voorts werd er occasioneel melding gemaakt van gewelddadige acties op de weg van en naar Mazar-e Sharif, waarbij overheidsfunctionarissen, Afghaanse militairen en politici geïdoleerd werden. Hierbij viel een gering aantal burgerslachtoffers te betreuren. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, Zari en Sholgar. Deze regio is gekend voor de productie van cannabis, wat een impact heeft op de stabiliteit in deze regio. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen er hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Hoewel er zich in deze districten met enige regelmaat incidenten voordoen, blijkt uit de cijfers van UNOCHA dat het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Balkh zeer laag is. Ook het risico voor burgers in de provincie om het slachtoffer te worden van conflictgerelateerd geweld schat UNOCHA laag in.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven, noch brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER